

10 Νοεμβρίου 2024: ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ

Όλυμπᾶ, Ροδίωνος, Ἐράστου, Τερτίου ἀποστ. ἐκ τῶν 70 (α΄ αἰ.). Ὁρέστου μάρτ. τοῦ Τυανέως († 304). Ἀρσενίου ὁσίου τοῦ Καππαδόκου († 1924).

Ἦχος: γ΄ – Ἐωθινόν: Θ΄ – Ἀπόστολος: Γαλ. α΄ 11-19 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 25-37.

ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 17 Νοεμβρίου, Θ΄ Λουκᾶ.

Ἀπόστολος: Γαλ. β΄ 16-20 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιβ΄ 16-21, η΄ 8.

ἄνθρωπο νά καταφρονεῖ τά ὑλικά ἀγαθά. Ἐνῶ ἡ ἀγάπη ἐνώνει τήν ψυχή μέ τίς ἀρετές τοῦ Θεοῦ, ἀναζητῶντας τόν Ἄορατο μέ τήν νοερά αἴσθησι (ἅγιος Διάδοχος Φωτικῆς).

Τόν κόσμο θά τόν σώσει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Αὐτή ὅμως ἡ ἀγάπη θέλει ἐκφραση. Κι ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί καλούμαστε νά τήν ἐκφράζουμε καθημερινά, νά τήν ἐκπέμπουμε, νά τήν κάνουμε μήνυμα κι ἐλπίδα. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ στροφή πρὸς τόν ἄλλο ἄνθρωπο δέν μπορεῖ νά εἶναι μόνο λόγος, ἀλλά καί ἔργο, δηλαδή μιὰ κίνηση πού ἀγκαλιάζει ὁλόκληρη τήν ὕπαρξη τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι κατανόηση μέσα στήν καθημερινότητα, ἀποδοχή, συμφιλίωση, εὐγένεια, καλοσύνη, ἀμοιβαίότητα, πραότητα, ἀγάπη.

† Ὁ. Φ. Α.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΦΑΝΑΡΙΟΥ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΥ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΙΚΡΟ ΕΙΣΟΔΙΚΟ ΣΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ (Β΄ ἐκδ., σχῆμα 21x22 ἐκατ., σελ. 128 - τετράχρωμο)

Σέ μιὰ ἐποχή κατά τήν ὁποία τά ἱερά Μυστήρια κατανοοῦν μέσα ἀπό νοοτροπίες ματαιοδοξίας καί κενοδοξίας ἀπλῶς κοινωνικές τελετές, ἀπογυμνωμένες ἀπό τό λειτουργικό καί μυστηριακό τους χαρακτήρα, εἶναι οὐσιαστικό καί σημαντικό νά γνωρίσουμε τί συμβαίνει στήν Ἐκκλησία κάθε στιγμή τῆς λατρείας καί τῆς λειτουργικῆς ζωῆς.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

ΕΤΟΣ 72ον

10 Νοεμβρίου 2024

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 45 (3728)

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Ἡ ἐπίγεια ζωή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μιὰ πλήρης ἀποδοχή τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποία ὅμως προσφέρει ἀδιάκοπα στούς ἄλλους ἀνθρώπους. Αὐτό εἶναι καί τό θέμα τῆς εὐαγγελικῆς παραβολῆς τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου. Μέσα ἀπό αὐτή τήν παραβολή δέν δίνεται ἀπάντηση στό ἐρώτημα ποιός εἶναι ὁ πλησίον, ἀλλά ὀρίζεται πῶς ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς θά γίνει πλησίον τοῦ ἄλλου, διότι ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι πλησίον μας, ἀδελφοί μας.

Ἡ στεῖρα τυπολατρία

Ἀφορμή τῆς παραβολῆς εἶναι ὁ νομικός πού ρωτᾶ γιά τήν αἰώνια ζωή. Νόμιζε πῶς μπορεῖ νά κληρονομήσει τήν αἰώνια ζωή, τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἐφαρμόζοντας τυπικά τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ὁδοιπόρος τῆς παραβολῆς ἔπεσε σέ ἐνέδρα ληστῶν, οἱ ὁποῖοι τόν ἄφησαν ἀπό τήν κακοποίηση μισοπεθαμένο καί τοῦ πήραν τά πάντα. Ἕνας ἱερέας τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου καί τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομώντος ἐμφανίστηκε ξαφνικά. Εἶδε τόν βαριά τραυματισμένο ἄνθρωπο καί ἀπομακρύνθηκε, χωρίς νά τόν βοηθήσει. Στήν συνέχεια πέρασε ἕνας Λευίτης. Καί αὐτός λειτουργός τοῦ Νόμου καί τοῦ ναοῦ. Τόν εἶδε βαριά τραυματισμένο καί ἀντιπαρήλθε· συνέχισε τόν δρόμο του. Ὁ ἱερέας καί ὁ Λευίτης ἐπέλεξαν τήν «θυσία» καί «τά ὀλοκαυτώματα», δηλαδή τήν στεῖρα τυπολατρία, ἀφοῦ ὁ Νόμος ἀπαγόρευε στούς λειτουργούς τοῦ ναοῦ νά ἔρχονται σέ ἐπαφή μέ τά νεκρά σώματα, γιά νά μήν μολυνθοῦν καί νά ἐκπληρώσουν «καθαροί» τά καθήκοντά τους.

Αὐτός πού προσφέρει ἀγάπη

Καί ἔρχεται ὁ τρίτος ὁδοιπόρος. Ἕνας Σαμαρείτης, πού ἦταν ἐθνικός καί θρησκευτικός ἐχθρός τῶν Ἰσραηλιτῶν. Εἶδε τόν πληγωμένο ἄνθρωπο

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ι' 25-37)

Τό πρόσωπο τοῦ πλησίον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, νομικός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, πειράζων αὐτόν, καὶ λέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου· καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ὁρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει, καὶ ζήσῃ. Ὁ δὲ, θέλων δικαιοῦν ἑαυτόν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ τίς ἐστί μου πλησίον; Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἄνθρωπός τις κατέβαιναν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχά, καὶ λησταῖς περιέπεσεν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτόν, καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον, ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ Ἱερεύς τις κατέβαιναν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρήλθεν. Ὁμοίως δὲ καὶ Λευΐτης, γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν, ἀντιπαρήλθε. Σαμαρεΐτης δὲ τις ὁδεύων, ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτόν, ἐσπλαγγνίσθη, καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον, καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ τὴν αὐριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν, πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστές; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου, καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.

πο καὶ –παρά τὸ γεγονός ὅτι ἦταν Ἰουδαῖος– δέν τὸν ἀντιπαρήλθε, δέν τὸν προσπέρασε. Πῆγε κοντά του, τοῦ ἐπλυνε τὶς πληγές με λάδι καὶ κρασί, τίς ἔδεσε, τὸν ἀνέβασε στό ζωο του, τὸν ὁδήγησε στό πανδοχεῖο καὶ φρόντισε γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ πληγωμένου.

Ὅταν ὁ Κύριος ρώτησε τὸν νομικό, ποῖός ἐκ τῶν τριῶν ἔγινε πλησίον ἐκείνου τοῦ δυστυχισμένου ἀνθρώπου πού ἔπεσε θύμα τῶν ληστῶν, ὁ νομικός ἀπάντησε: «Ἐκεῖνος πού ἐπέδειξε ἀγάπη, ἐνδιαφέρον, στοργή γιὰ τὸν πάσχοντα ἀδελφό του».

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ

Ὁ Χριστός φανέρωσε στὸν ἑαυτό Του αὐτὴ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ - Πατέρα μέχρι σημείου πού ὑπέμεινε σταυρό καὶ θάνατο γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου. Ἔτσι ἔχουμε καὶ τὴν συμβολικὴ ἐρμηνεία τῆς παραβολῆς: ὁ Καλὸς Σαμαρεΐτης εἶναι ὁ Χριστός. Αὐτός πού ἔπεσε στὴν ἐνέδρα τῶν

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ἓνας νομοδιδάσκαλος παρουσιάσθηκε στὸν Ἰησοῦ πού προσπαδοῦσε νὰ πειράξει αὐτόν καὶ ἔλεγε: Διδάσκαλε, τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνια ζωή; Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: Τί εἶναι γραμμένο στὸν νόμο; Τί διαβάξεις; Αὐτός ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε: «Νὰ ἀγαπᾶς τὸν Κύριο τὸν Θεό σου μέ ὅλη τὴν καρδιά σου καὶ μέ ὅλη τὴν ψυχὴ σου καὶ μέ ὅλη τὴ δύναμή σου καὶ μέ ὅλο τὸν νοῦ σου, καὶ τὸν πλησίον σου, ὅπως τὸν ἑαυτό σου». Τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς: Σωστά ἀπάντησες· κάνε αὐτό καὶ θὰ ζήσεις. Ἐκεῖνος ὅμως ἤθελε νὰ δικαιολογήσει τὸν ἑαυτό του καὶ εἶπε στὸν Ἰησοῦ: Καὶ ποῖός εἶναι ὁ πλησίον μου; Πῆρε τὸν λόγο τότε ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε: Ἕνας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ στὴν Ἱεριχά καὶ ἔπεσε σὲ ληστές, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ τὸν ἔγδυσαν καὶ τὸν τραυμάτισαν, ἔφυγαν καὶ τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένο. Κατὰ σύμπτωση, ἓνας ἱερέας κατέβαινε σὲ ἐκεῖνο τὸν δρόμο, καὶ ὅταν τὸν εἶδε, ἄλλαξε δρόμο καὶ προσπέρασε. Ὁμοίως καὶ ἓνας Λευΐτης, πού βρέθηκε σὲ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀφοῦ ἦλθε καὶ τὸν εἶδε, ἄλλαξε δρόμο καὶ προσπέρασε. Ἕνας Σαμαρεΐτης ὅμως, πού ταξίδευε, ἦλθε κοντά του καὶ ὅταν τὸν εἶδε τὸν εὐσπλαχνίσθηκε· καὶ ἀφοῦ τὸν πλησίασε, ἔδεσε τὰ τραύματά του, ἀφοῦ τὰ ἄλειψε μέ λάδι καὶ κρασί· καὶ ἀφοῦ τὸν ἐπιβίβασε στό δικό του ζῶο, τὸν μετέφερε σὲ ἓνα πανδοχεῖο, ὅπου καὶ τὸν περιποιήθηκε. Καὶ τὴν ἐπόμενη ἡμέρα, ὅταν ἔφυγε, ἔβγαλε δύο δηνάρια, τὰ ἔδωσε στὸν πανδοχεῖα καὶ τοῦ εἶπε: Φρόντισέ τον, καὶ ὅ,τι ἐπιπλέον δαπανήσεις, ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ δώσω ὅταν ἐπιστρέψω. Ποῖός λοιπὸν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς τρεῖς νομίζεις ὅτι ἀποδείχθηκε πλησίον ἐκείνου πού ἔπεσε στοὺς ληστές; Καὶ αὐτός εἶπε: Αὐτός πού ἔδειξε τὸ ἔλεος του σὲ αὐτόν. Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: Πῆγαινε καὶ κάνε καὶ ἐσύ τὸ ἴδιο.

(Ἀπὸ τῆ νέας ἔκδοσης: Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ληστῶν εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού κατασπαράσσεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία πού τὸν ἀφήνει «ἡμιθανή». Τὸ πανδοχεῖο εἶναι ἡ Ἐκκλησία, πού εἶναι ἡ κιβωτός τῆς σωτηρίας μας καὶ τῆς θεραπείας μας. Τὸ λάδι καὶ τὸ κρασί εἶναι τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὰ δύο δηνάρια, μέ τὰ ὅποια ὁ Καλὸς Σαμαρεΐτης πλήρωσε τὸ πανδοχεῖο, εἶναι ἡ Παλαιὰ καὶ ἡ Καινὴ Διαθήκη. Ὁ Καλὸς Σαμαρεΐτης, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, θὰ ἔλθει καὶ πάλι κατὰ τὴν Δευτέρα καὶ ἐνδοξη Αὐτοῦ Παρουσία, γιὰ νὰ κρίνει ζῶντες καὶ νεκρούς.

Σὲ μιά ἐποχὴ ἀτομισμού, ἐπικρατήσεως τῆς ἀπανθρωπιᾶς καὶ τῆς ἀδιαφορίας, ἡ ἀγάπη ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ κριτήριο γιὰ τὴν γνησιότητά μας ὡς ὀρθοδόξων χριστιανῶν καὶ τὴν εἰσοδό μας στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀγάπη, ἐπομένως, εἶναι ἡ οὐσία τῆς ζωῆς καὶ τὸ θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία κατὰ τὸν ἅγιο Ἰγνάτιο τὸν Θεοφόρο εἶναι ἐνότητα πίστεως καὶ ἀγάπης. Ἡ πίστη καὶ ἡ ἐλπίδα διδάσκουν τὸν